

vedkommende sted etter at påtalemyndigheten har advart mot at møtevirksomheten blir fortsatt.

På samme måte straffes den som i blad eller tidsskrift som selges til andre enn faste abonnenter, kunngjør møte eller annen sammenkomst eller adgang til medlemskap i forening eller annen sammenslutning som nevnt i første ledd, eller som på annen måte sprer slik kunngjøring blant dem som ikke på forhånd er medlemmer af sammenslutningen, eller som medvirker hertil.“

Med hensyn til spørsmålet om indførelse af en særlig straffebestemmelse for homoseksuel prostitution refereres det i den norske betænkning, at der i straffelovkomiteens indstilling af 1925 (der ikke på dette punkt blev gennemført) var foreslået en sådan bestemmelse. Begrundelsen herfor var, at den mandlige prostituerede gennem den frygt for skammen, som behersker homoseksualitetens ofre, får en magt over disse „som ikke alene utsetter dem selv for de groveste utpresninger, men tillike kan gjøre ellers aktverdige mennesker til viljeløse redskaber i forbryterske planer. At loven truer prostitusjonen med straff, er ganske vist ingen tilstrekkelig beskyttelse mot utpresninger og forbrytersk påvirkning. Men noen hjelp yter en sådan straffe-trusel dog unektelig den annen part.“

Det norske straffelovråd anfører herefter, at man ikke i den gældende lov har nogen særlig bestemmelse om homoseksuel prostitution. Man antager ikke „at det vil være formålstjenlig å ha en slik bestemmelse, som utvivlsomt vil være vanskelig å håndheve. At det er grunn til å søke å bekjempe prostitusjonen, vil alle være enige i. Men det er liten grunn til å tro at det vil være noen hjelp i en straffebestemmelse.

Det vil muligens bli hevdet at forholdet blir et annet når en opphever straffebestemmelsen for homoseksualitet i sin alminnelighet. Men noen forandring av betydning vil det neppe medføre. Rådet minner om at straff for homoseksualitet praktisk talt aldri blir anvendt. Dertil kommer som også tidligere nevnt, at det som gir grunnlaget for utpresning, ikke er handlingens straffbarhet, men dens infamerende karakter. En prostitueret som forsøker utpresning, vil for øvrig kunne straffes etter den strenge bestemmelse i strl. § 266.

Når det gjelder barn under 18 år, vil verjerådet kunne treffe forføyninger overfor den som driver prostitusjon. For barn som står under verjerådets forsorg, gjelder det samme inntil 21 års alderen.

Den offentlige prostitusjon vil kunne straffes etter strl. § 378 også når den er av homoseksuell art, såfremt vilkårne etter denne paragraf for øvrig er til stede, nemlig når gjerningsmannen „ved ord, tegn eller uanstendig oppførsel på offentlig sted eller på noen måte som er egnet til å vekke offentlig forargelse, utvetydig oppfordrer eller innbyr til utukt“, eller når han „ved offentlig bekjentgjørelse søker innledet utuktig forbindelse.“

Rådet finner ikke grunn til å foreslå noen ny straffebestemmelse om homoseksuel prostitusjon.“

Der er ikke blevet fremsat noget lovforslag på grundlag af den norske betænkning, og efter det for straffelovrådet oplyste synes en ændring af de norske regler ikke aktuel.

2. Sverige. Den nye svenske straffelov (brottsbalken), der er trådt i kraft den 1. januar 1965, indeholder i 6 kap., 4 §, 2. stk., en bestemmelse, der indebærer, at homoseksuelle forhold i det væsentlige fortsat behandles efter regler svarende til de i 1944 indførte. Unge under 18 år er beskyttet af en generel forbudsregel, og aldersgruppen 18-21 år er beskyttet mod visse former for udnyttelse.

Specielt vedrørende prostitutionsforhold er imidlertid i 6 kap., 8 §, indført den nye regel, at „den som genom att utlova eller giva ersättning skaffar eller söker skaffa sig tillfällig könsförbindelse med någon som är under aderton år eller, om han är av samma kön, under tjuogoett år, dömes för förförelse av ungdom till böter eller fängelse i högst sex månader.“

Det fremgår af forarbejderne til denne bestemmelse, der med hensyn til homoseksuelle forhold i vidt omfang svarer til den i 1961 indførte og i 1965 atter ophævede bestemmelse i den danske straffelovs § 225, stk. 4, at den kun tager sigte på beskyttelse af ungdommen mod gadeprostitution o. lign. forhold. (Första lagutskottet anförte: „Såsom lagrådet framhållit vänder sig bestämmelserna mot utnyttjande av ungdom i